

ר' יהושע בן פרחיה אזל ערק לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ליה שמעון בן שטח מני ירושלים עיר הקודש לך אלכסנדריא של מצרים אחותי בעלי שרוי בתוכך ואני יושבת שוממה אמר ש"מ הוה ליה שלמא כי אתא אקלע להווא אושפיזא קם קמייהו ביקרא שפיר עבדי ליה יקרא טובא יתיב וקא משתבח כמה נאה אכסניא זו א"ל אחד מתלמידיו רבי עיניה טרוטות א"ל רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שפורי ושמתיה כל יומא אתא לקמיה ולא קבליה יומא חד הוה קרי קרית שמע אתא לקמיה הוה בדעתיה לקבוליה אחוי ליה בידיה סבר מדחא דחי ליה אזל זקף לבינתא פלחא אמר ליה חזור בך א"ל כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה דאמר מר כישף והסית והדיח והחטיא את ישראל תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת: מ

רלט. בכל מקום שאנו מוצאים, בספרות ובחיים, איזו הורדה או הקטנת ערך של המצוות המעשיות ודקדוקיהן, הכל הוא נובע מתוך באר צרה נכריה של ארס המינות, אשר תרה אחרי עיני אדם הזונות. וזו היא ראשית מעשי שורש ראש ולענה, על פי המסורת, בישחתו של ראש המינות עם ר' יהושע בן פרחיה, והלא עיניה טרוטות, באכסניא. והתרות אחרי העינים, הרואות רק לפנים ובשטחי הדברים, היא היא המערכת מלהסתכל באורן של ישראל הפנימי, שעל ידו יראה ויגלה האור הצפון בכל מצוות ד', יסוד הציצית, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ד' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם. וקדושת המעשים בישראל עומדת למשגב עדי עד, ונמשלת כנסת ישראל ליונה, לומר, מה יונה כנפיה מגינות עליה, אף ישראל מצוות מגינות עליהן. דוקא מצוות בפועל, בעשיית דברים לשם פעלן, נגד פשיטת הטלפים החזירית, האומר ראו שאני טהור במצעדים הטבעיים של הבשר והרוח. ומעת אשר היה השם של קדושת המעשים למילה מנואצת, חדר הארס המחליא של רקבון האומה, שהוא צריך להרפא על ידי אור תורה ונר מצוה. ואותה החולשה הרוחנית, שהינה לבטא ווערקיהילינגקייט, על פי אותו ההסכם המנואץ של ההוזהים הנכרים, השונים בדמיונות בעיני הרוח העליונים, והמוטיבים שהם טפוסיים לעומת כל דת בעולם שיצירתה ויסודה היא חזון לב אדם, והדמיון הוא בה הכח היותר פועל, כשהם נלקחים כמו ונכנסים אל הקודש להיות למשפטים ערוכים בקרב ישראל, הרי הם מכים מלפניהם ומאחריהם בעקיצה עקרבית. וצדקה מאוד ההכרה האמונית שידעה להזהר מהוראותיו של מורה נבוכי הזמן, שהארסיות המינית הראשית הזאת ננעצה בראשית מחשבותיו. ולא כאלה חלק יעקב, והייתם קדושים, זו קדושת מצוות, ישלח עזרך מקודש, זו קדושת מעשיך שברך.

ארשב"נ אריו"נ מ"ד לבבתיני אחותי כלה לבבתיני באחת מעיניך, בתחילה באחת מעיניך לכשתעשי בשתי עיניך. כשמבינים את כל התוכן המעשי שבתורה רק בתור דברים סימבוליים, שעל ידם האדם מתעורר אל הדברים המחשביים, את הקדושה הצפונה השוכנת בלב ובמת, אז אין עיקר יסודו של המעשה נחשב לדבר המשלים את הפרצוף השלם של האומה, שעיקר הפרצוף הרי הוא נשלם כבר בהתיאוריה הרצונית והשכלית. ובאותו הנובה שכבר עמדו עליו ישראל במ"ת שאמירת נעשה ונשמע יצאה מתוך עומק רצונם הנשמתי, מתוך גדלות הכרתם וחבת הקודש העליונה המעטרותם, אם היה התוכן המעשי באמת רק משמש ערך סימני, בתור מעורר לכחות המחשביים לבד, לא היה כלל שום רעיון לומר שהפרצוף השלם הזה שהושלם בתכונתו בהבעת נעשה ונשמע, צריך הוא להשתלם ע"י המעשה שבפועל. אבל השיר של קודש בא ומלמדנו כמה גדול הוא ונשגב הערך המעשי, שהוא סוד ד' העליון, המתגלה בתורת אמת, עד שגם בעת שאנו מציירים גובה רוחני נשגב, עומק רצון נאדר בקודש, הכרת אמונה עליונה חודרת עמקי תהומות החיים כולם, אין הפרצוף של האומה עדיין שלם, עד שתטביע התורה את חותמה בפועל המעשה ממש, עד שתרד אל החיים ולכל פרטיהם ושם תשרה את מילואה וטובה. אז יודע בבליטה היותר מוארה הגודל הכללי שאור ד' האצור בתורה מפעיל על כל החיים וכל העולמים. והתיאוריה בעצמה בכל שלמותה, הקשבת הקודש וקבלת מלכות שמים בכל עז החדוה ומסירות הנפש המאירה את כל נשמת האומה כולה, היא תשתלם ותצטרף להעלות למדרגת פרצוף שלם אשר לא יחסר כל בו, רק בעת אשר היכול התיאורי ישפיע את חילו על התוכן המעשי בכל מלא דיוקו. וזה לנו לאות, כי אין המעשה התורי רק ענין סימבולי להכניס על ידו רעיונות כבודים בנפש, כי אם עצמות חיי עד, המאירים את כל היקום במלא חיי קדשם, כי עין בעין יראו בשוב ד' ציון, בארץ אשר עיני ד' בה, המכון של המעשה והמפעל המנהיר את אורו גם על השמים מעל, על העולם המחשבתי היותר מכולל ויותר שלם. ואחותי כלה, אשר לבבה באחת מעיניה, בגודל הבעתה האידיאלית, תרומם ותנשא ותתעלה ברום כלילת יפיה השלם, אחר שכבר חדר אל תוכה כל אותו האור התיאורי, ואחרי שרוח קודש האמונה העליונה חי בתוכה בכל מילואו, דוקא בהשלימה את החק המעשי, שהוא דבר ד' אל עולם, האומר ועושה, בכל מילואו ויקר טובו. ותשתלם רק אז הצורה האלהית של האומה בגדלה ותמותה, לכשתעשי בשתי עיניך. אמר עולא עלובה כלה מזנה בתוך חופתה. הנטיה לעבודה זרה, מקורה בהשפלות הטבעית אשר לאדם, המזוגה בתוכיות הרע והכיעור שבנופיותו, שכל זמן שלא נטהר העולם כולו וכל היצור מרוח הטומאה אשר לו, הרי הוא ארם נסתר שוכן במחבואים, שגם כאשר האור של הקודש והטוב מתגבר, אין הרע והכיעור הזה נאפס ונכחד לגמרי, כ"א הרי הוא רק כמתעלף ונרדם, ועלול הוא להיות מוקף מכל התעוררות רעה גם בעצם ימי הבהקת האור של האמת והטוב. וזהו עלבון עצמי, עד על הגרעון הנמצא בעצם הטבעיות אשר לנפש, שלא הוסרו לגמרי הסינים המכאיבים אשר בעצם יסודה, מצדה הרע והכרעת הטומאה המכשכשת בה.